

ΤΟΜΑΣ
ΧΑΡΝΤΥ

*Γαλαζοαίματες
κυρίες.*

Μεταξωτοί έρωτες

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΛΑΪΝΑ • ΜΑΝΙΑ ΜΕΖΙΘΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΕΣ ΚΥΡΙΕΣ.
ΜΕΤΑΞΩΤΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΜΑΣ ΧΑΡΝΤΥ

ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΕΣ ΚΥΡΙΕΣ.
ΜΕΤΑΞΩΤΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Μετάφραση

ΜΑΡΙΑ ΛΑΪΝΑ – ΜΑΝΙΑ ΜΕΖΙΤΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία/Κλασικά κείμενα
Τόμας Χάρντυ, *Γαλαζοαίματες κυρίες*. *Μεταξωτοί έρωτες*
Thomas Hardy, *A group of noble dames*
Μετάφραση: Μαρία Λαϊνά – Μάνια Μεζίτη
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη
Επιμέλεια, διορθώσεις: Μαρίνα Κολιτσοπούλου
Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.
Φιλμ, ηλεκτρονικό μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση
Copyright® για τη μετάφραση Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.
(Εκδόσεις Πατάκη), 2016
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις
Osgood, McIlvaine, & Co., Ηνωμένο Βασίλειο, 1891
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις
Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2017
Κ.Ε.Τ. Α565 Κ.Ε.Π. 821/17 ISBN 978-960-16-7173-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΟΡΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*...πλήθος λαμπρόφθαλμες γυναίκες
μ' αστείρευτο κύρος στη ματιά τους*

JOHN MILTON, «L'Allegro»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΩΝ

11

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

13

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΠΡΩΤΗ ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΕΣΣΕΞ

Αφήγηση από τον τοπικό χρονικογράφο

15

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΓΚΡΙΜΠ

Αφήγηση από τον γερο-χειρουργό

111

ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΥΝΧΕΝΤΖ

Αφήγηση από τον πρωτοπρεσβύτερο της υπαίθρου

185

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΛΑΙΔΗ ΜΟΤΤΙΣΦΟΝΤ

Αφήγηση από το συναισθηματικό μέλος

218

ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΛΑΙΔΗ ΑΪΣΕΝΓΟΥΕΪ
Αφήγηση από τον εκκλησιαστικό επίτροπο
253

ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΙΟΚΤΗΜΟΝΑ ΠΕΤΡΙΚ
Αφήγηση από τον κοκκινοπρόσωπο ζυθοποιό
279

ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑ – ANNA, ΛΑΙΔΗ ΜΠΑΞΕΜΠΥ
Αφήγηση από τον συνταγματάρχη
302

ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΛΑΙΔΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
Αφήγηση από τον οικογενειάρχη
317

ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΑΜΠΤΟΝΣΑΪΡ
Αφήγηση από τον ήσυχο τζέντλεμαν
340

ΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑ – Η ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΗ ΛΟΡΑ
Αφήγηση από τον δανδή
371

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΩΝ

Αριστοτέχνης της έκφρασης και της αγγλικής γλώσσας, ο Τόμας Χάρντυ (1840-1928) προσφέρεται για δοκιμασία του μεταφραστή, ο οποίος πρέπει να καταβάλει προσπάθεια να μην παρασυρθεί να αντιγράψει αυτό το κυκλοτερές μακροπερίοδο ύφος, παρά μόνον στον βαθμό που του το επιτρέπουν οι εύλογοι κανόνες της ελληνικής γλώσσας. Με τη γλωσσική δεινότητα συνδυάζεται και μια οξυδερκής ανάλυση καταστάσεων και χαρακτήρων, ποικιλιμένη με ενίοτε καυστικό χιούμορ και λεπτή ειρωνεία.

Σ' αυτό το βιβλίο έχουμε δέκα αφηγήσεις κυρίων που είναι όλοι τους μέλη της ίδιας λέσχης, και καθένας τους διηγείται στη συντροφιά των υπολοίπων τον έρωτα και τα πάθη μιας κυρίας του 18ου ή 19ου αιώνα. Οι κυρίες είναι νεαρές αριστοκράτισσες. Ο έρωτάς τους και τα παρεπόμενά του (ζηλοτυπίες, διαψεύσεις, πόνος, δάκρυα, ανατροπές κ.λπ.) όχι πάντα αριστοκράτης. Το τέλος όμως πάντοτε απροσδόκητο και η αφήγηση λεπτοφυής.

Ο Χάρντυ κρατά αμείωτο το ενδιαφέρον του

Τόμας Χάρντυ

αναγνώστη και τον μεταφέρει με άνεση στο παρελθόν και τις ιδιαιτερότητές του.

Οι αφηγήσεις δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά της εποχής και όλες μαζί εκδόθηκαν το 1891.

Οκτώβριος 2017

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι γενεαλογίες των οικογενειών της κομητείας μας, που είναι τακτοποιημένες σε σελίδες και διαγράμματα με τις ιστορίες της κομητείας, εμφανίζονται με την πρώτη ματιά γυμνές από κάθε άγγιγμα της φύσης, σαν πίνακας λογαρίθμων. Αλλά πιάνοντας το νήμα από την αρχή, και η πιο αμυδρή προφορική παράδοση για όσα διαδραματίστηκαν στα παρασκήνια, ακόμη κι αυτός ο άψυχος σωρός από σκόνη μπορεί να μετατραπεί σε συναρπαστική αφήγηση. Επιπλέον, η προσεχτική σύγκριση των ημερομηνιών και μόνο –της γέννησης σε σχέση με του γάμου, του γάμου σε σχέση με του θανάτου, ενός γάμου, μιας γέννησης ή ενός θανάτου σε σχέση με την ημερομηνία γάμου, γέννησης ή θανάτου κάποιου συγγενούς– συχνά κατορθώνει να ζωντανέψουν εξίσου, και καθένας που έχει ασκηθεί να ανασύρει εικόνες από αυτές τις γενεαλογίες πιάνει τον εαυτό του να συμπληρώνει ασυνείδητα στο κάδρο τα κίνητρα, τα πάθη και τις προσωπικές ιδιότητες που φαίνεται να αποτελούν τη μόνη πιθανή εξήγηση για μια φανταστική σύνδεση με τα χρόνια, τα γεγονότα και τις προσωπικότητες που

κατά καιρούς συνιστούν τα κρυφά οικογενειακά αρχεία.

Από τέτοιες γενεαλογίες, αλλά και από συμπληρωματικό υλικό προέκυψαν και διαμορφώθηκαν οι περισσότερες από τις ακόλουθες ιστορίες.

Με τον πρόλογο αυτό δρώττομαι της ευκαιρίας να εκφράσω την αίσθηση ευγένειας και καλοσύνης που εισπράττω από αρκετές λαμπρόφθαλμες Γαλαζοαίματες Κυρίες εν ζωή ακόμη, οι οποίες από την πρώτη κιόλας δημοσίευση των ιστοριών σε περιοδικά, εδώ και έξι εφτά χρόνια, μου παρείχαν ενδιαφέροντα σχόλια και συμπεράσματα για κάποιες αφηγήσεις, λες και αναγνωρίζαν συνδέσεις με τις δικές τους οικογένειες, μέγαρα και παραδόσεις. Σε όλ' αυτά επέδειξαν μια πραγματικά σοφή απουσία προκατάληψης για τα περιστατικά που η αφήγησή τους διακρινόταν σαφώς από την τάση να δραματοποιεί παρά να εγκωμιάζει τους προγόνους τους. Τα περιγράμματα, επίσης, που μου παρέδωσαν σχετικά με άλλα μεμονωμένα γεγονότα από τις οικογενειακές τους ιστορίες για να τα χρησιμοποιήσω σε δεύτερη συλλογή διηγημάτων Γαλαζοαίματων Κυριών, μεταξύ των έρωτων φοβάμαι πως μέσω εμού δεν θα φτάσουν ποτέ στο τυπογραφείο. Αλλά θα τα κρατήσω ώστε να θυμάμαι την καλή πίστη που διέκρινε τους πληροφοριοδότες μου.

T.X.

Ιούνιος 1896

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑ
Η ΠΡΩΤΗ ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΕΣΣΕΞ

Αφήγηση από τον τοπικό χρονικογράφο

Όπως γνωρίζουμε (είπε ο αφηγητής ξεφυλλίζοντας τις σημειώσεις που είχε κρατήσει), το Κινγκς Χίντοκ Κορτ είναι το πιο επιβλητικό μέγαρο από όσα δεσπόζουν στην όμορφη κοιλάδα μας του Μπλάκμουρ, κατ' άλλους Μπλέικμουρ. Στη συγκεκριμένη περίπτωση για την οποία θα μιλήσω, το κτίριο υψωνόταν στην απόλυτη σιγαλιά μιας γαλήνιας, ξάστερης νύχτας, όπως πολλές φορές κι άλλοτε, και μόνο η ψυχρή λάμψη των αστεριών το φώτιζε. Η εποχή ήταν χειμώνας, πριν από πολύ καιρό, κι ο περασμένος αιώνας μόλις είχε διατρέξει το ένα τρίτο της διαδρομής του. Παραθυρόφυλλο δεν είχε ανοίξει, ούτε κουρτίνα είχε τραβηχτεί στη βορινή, τη νότια ή τη δυτική πλευρά του κτιρίου. Στην ανατολική όμως πλευρά, ένα παράθυρο στο επάνω πάτωμα ήταν ανοιχτό κι ένα κορίτσι γύρω στα δώδε-

κα με δεκατρία έγερνε πάνω στο περβάζι. Ήταν προφανές πως δεν βρισκόταν εκεί για να παρακολουθήσει κάτι, αφού σκέπαζε τα μάτια της με τα δυο της χέρια.

Η κάμαρα του κοριτσιού ήταν στα πίσω διαμερίσματα και για να φτάσει κάποιος εκεί έπρεπε να περάσει μέσα από μια άλλη, μεγάλη διπλανή κρεβατοκάμαρα. Ενώ σε όλο το υπόλοιπο κτίριο βασίλευε ησυχία, από την κρεβατοκάμαρα ακούγονταν διαπληκτισμοί. Το κορίτσι, προκειμένου να μην ακούει, άφησε το κρεβατάκι της, τύλιξε μια εσάρπα γύρω από το κεφάλι και τους ώμους και αφέθηκε στον νυχτερινό αέρα.

Όσο όμως κι αν προσπαθούσε, δεν κατάφερε να μην ακούει. Τα λόγια έφταναν στ' αυτιά της μαζί με όλη τους την οδύνη, φράσεις με την αρρενωπή χροιά της φωνής του πατέρα της που επαναλαμβάνονταν αδιάκοπα.

«Αυτός ο αρραβώνας δεν πρόκειται να γίνει! Πάει, τελείωσε! Είναι παιδί ακόμη!»

Το κορίτσι ήξερε ότι η αιτία της φιλονικίας ήταν αυτή η ίδια. Η φωνή της μητέρας της, μια ατάραχη γυναικεία φωνή, απάντησε:

«Σταμάτα λοιπόν και λογικέφου. Εκείνος ευχαρίστως θα περιμένει πέντε και έξι χρό-

νια προτού γίνει ο γάμος, και, εκτός αυτού, δεν υπάρχει όμοιός του σε ολόκληρη την κομητεία».

«Αποκλείεται! Δεν θα γίνει! Αυτός έχει περάσει τα τριάντα. Είναι ανήθικο.»

«Είναι ακριβώς τριάντα χρονών και είναι ο καλύτερος και ο πιο όμορφος εν ζωή άντρας – ο ιδανικός γαμπρός.»

«Είναι απένταρος!»

«Στην Αυλή, όμως, τον πατέρα και τα μεγαλύτερα αδέρφια του τους έχουν περί πολού. Κανένας δεν μπαينوβγαίνει τόσο συχνά στο Παλάτι. Και, με τη δική της περιουσία, ποιος ξέρει; Μπορεί να γίνει και βαρόνος.»

«Να δεις που εσύ τελικά τον έχεις ερωτευτεί!»

«Τόμας, πώς μπορείς να με προσβάλλεις έτσι! Και δεν είναι τερατώδες να μιλάς για δική μου ανηθικότητα από τη στιγμή που κι εσύ έχεις παρόμοιο σχέδιο στο μυαλό σου; Το ξέρεις, μην πεις όχι, κάναν άξεστο χωριάτη της επιλογής σου, κάναν ψευτοτζέντλεμαν που ζει εκεί πέρα, στα απολίτιστα μέρη σου, στο Φολς Παρκ, τον γιο κάποιου από την μπεκροπαρέα σου.»

Αντί για περαιτέρω διαφωνία, ο σύζυγος ξέσπασε σε προσβολές. Μόλις κατάφερε να

αρθρώσει μια συγκροτημένη πρόταση, δήλωσε: «Θριαμβολογείς και φέρεσαι αυταρχικά, κυρία μου, γιατί εδώ είσαι η γενική κληρονόμος. Είσαι στο δικό σου σπίτι. Στη δική σου γη. Να σου πω, όμως, πως ήρθα εδώ μαζί σου, αντί να σε πάρω εγώ σπίτι μου, μόνο και μόνο για την ευκολία μου. Διάολε! Δεν είμαι ζητιάνος! Δεν είχα γω σπίτι δικό μου και δικές μου δεντροστοιχίες, απλωμένες μια χαρά σαν τις δικές σου; Δεν είχα εγώ οξιές καλύτερες απ' τις βελανιδιές σου; Μια χαρά θα ζούσα εγώ στο δικό μου ήσυχο σπίτι, στα κτήματά μου, αν δεν με είχες μπερδέψει με τα καμώματα και τις κομψότητές σου. Μα την πίστη μου, εκεί και θα γυρίσω. Δεν μένω άλλο μαζί σου! Αν δεν ήταν η Μπέτη μας, θα 'χα φύγει εδώ και πολύ καιρό».

Ύστερα απ' αυτό, οι κουβέντες πήραν τέλος. Το κορίτσι, αμέσως μόλις άκουσε την πόρτα από τον κάτω όροφο ν' ανοίγει και να κλείνει, ξανακοίταξε από το παράθυρο. Ακούστηκαν βήματα να τρίζουν πάνω στα χαλίγια και μια σιλουέτα με χοντρή καφετιά κάπα –εύκολα διέκρινε πως ήταν ο πατέρας της– έφυγε από το σπίτι, κατευθύνθηκε προς τ' αριστερά κι εκείνη τον κοίταζε που απομακρυνόταν στην εκτεταμένη ανατολική πλευρά,

ωσότου έστριψε στη γωνία κι εξαφανίστηκε. Μάλλον θα έκανε τον γύρο για να πάει στους στάβλους του.

Αφού έκλεισε το παράθυρο, πήγε και ζάρωσε στο κρεβάτι κι έκλαψε μόνη της ώσπου αποκοιμήθηκε. Το μοναχοπαιδί αυτό, η Μπέτη, που η μάνα το αγαπούσε ματαιόδοξα και ο πατέρας το λάτρευε χωρίς ιδιοτέλεια, το τάλαιπωρούσαν συχνά τέτοιου είδους επεισόδια, παρόλο που ήταν ακόμη πολύ μικρή για να την απασχολεί σοβαρά αν τελικά η μητέρα της την είχε λογοδώσει με τον υπό συζήτηση τζέντλεμαν ή όχι.

Ο γαιοκτήμονας έφευγε συχνά με τον ίδιο τρόπο από το σπίτι, δηλώνοντας πως δεν θα επιστρέψει, αλλά πάντοτε το επόμενο πρωί εμφανιζόταν. Ωστόσο, η τωρινή κατάσταση είχε διαφορετική έκβαση: την επομένη, ανακοίνωσαν στην Μπέτη ότι ο πατέρας της έφυγε νωρίς το πρωί με το άλογό του και τον επιστάτη του για το κτήμα του στο Φολς Παρκ, επειδή τον καλούσαν οι δουλειές του, και πιθανόν να λείπει μερικές μέρες.

Το Φολς Παρκ απείχε πάνω από τριάντα χι-

λιόμετρα από το Κινγκς Χίντοκ Κορτ και σε γενικές γραμμές αποτελούσε ένα πιο σεμνό, κεντρικό κομμάτι μιας πιο σεμνής εν γένει ιδιοκτησίας. Αλλά εκείνο το πρωί του Φεβρουαρίου, όταν το αντίκρισε ο γαιοκτήμονας Ντόρνελ, συνειδητοποίησε πως ήταν ανόητος που το άφησε, παρότι το έκανε για χάρη της πλουσιότερης κληρονόμου του Ουέσσεξ. Η κλασική του πρόσοψη, τεχνοτροπίας της περιόδου του Καρόλου Β', αντλούσε από τα συμμετρικά χαρακτηριστικά της μιαν αξιοπρέπεια την οποία το μεγαλειώδες, μετ' επάλλξεων, ετερόκλητο μέγαρο της συζύγου του δεν μπορούσε να επισιιάσει. Ήταν εντελώς αποκαρδιωμένος, και η σκοτεινάδα που το πυκνό δάσος έριχνε στο σκηνικό δεν θα έδιωχνε την κατάθλιψη απ' αυτό τον κοκκινομάγουλο άντρα των σαράντα οχτώ ετών, ο οποίος καθόταν τόσο βαρύθυμος πάνω στο υπάκουο άλογό του. Το παιδί του, η λατρευτή του Μπέτη – εκεί βρισκόταν η ρίζα του προβλήματος. Όσο δυστυχημένος ήταν κοντά στη γυναίκα του, άλλο τόσο δυστυχημένος ήταν μακριά από το κοριτσάκι του. Και απ' αυτό το δίλημμα δεν υπήρχε εφικτή διαφυγή. Το αποτέλεσμα ήταν να ενδίδει σχετικά εύκολα στην απόλαυση του φαγητού, ενώ έγινε, όπως λέ-

γανε τότε, «άντρας των τριών μπουκαλιών»¹ και, σύμφωνα με την εκτίμηση της γυναίκας του, όλο και λιγότερο παρουσιάσιμος στους εκλεπτυσμένους αστούς φίλους της.

Τον υποδέχτηκαν οι δυο τρεις ηλικιωμένοι υπηρέτες που φρόντιζαν το έρημο σπίτι, όπου διατηρούσαν μόνο μερικά δωμάτια κατοικήσιμα, για να μένει ο ίδιος ή οι φίλοι του όταν πήγαιναν για κυνήγι· και το πρωί αισθάνθηκε πιο άνετα με την άφιξη του Τάπκομπ, του αφοσιωμένου υπηρέτη του, από το Κινγκς Χίντοκ. Έπειτα όμως από μια δυο μέρες απομόνωση, άρχισε να νιώθει πως είχε κάνει λάθος. Εγκαταλείποντας το Κινγκς Χίντοκ πάνω στον θυμό του, είχε χάσει την καλύτερη ευκαιρία να αντιδράσει στην παράλογη ιδέα της γυναίκας του να υποσχεθεί το χέρι της καημενούλας της Μπέτης σε έναν άντρα που καλά καλά εκείνη δεν τον είχε δει. Έπρεπε να παραμείνει στο Κινγκς Χίντοκ για να την προστατέψει από αυτό το αηδιαστικό παζάρεμα. Το θεωρούσε σχεδόν κακοτυχία που το παιδί

---

1. Τον 18ο αιώνα υπήρχε μία λέσχη στο Λονδίνο με το όνομα «Οι ευφυείς». Τα παλιά μέλη της λέσχης απαιτούσαν από τα νέα, προκειμένου να τα εντάξουν, να πίνουν τρία μπουκάλια γλυκό κρασί σε κάθε συνάντηση. (σ.τ.μ.)

θα κληρονομούσε τόσα πλούτη. Θα γινόταν ο στόχος του κάθε προικοθήρα στο βασίλειο. Πόσο περισσότερες πιθανότητες είχε να ευτυχήσει αν κληρονομούσε μόνο το δικό του μικρό, λιτό σπίτι στο Φολς!

Η γυναίκα του το είχε σωστά μαντέψει όταν υπαινίχθηκε πως κι εκείνος είχε υπόψη του έναν μνηστήρα για τη χαϊδεμένη τους κόρη. Ο γιος ενός αγαπημένου μακαρίτη φίλου, ένας νεαρός ελάχιστα μεγαλύτερος από την κόρη του, ο οποίος δεν έμενε ούτε τρία χιλιόμετρα μακριά από το Φολς Παρκ, έμοιαζε, κατά τη γνώμη του, το μοναδικό πρόσωπο στον κόσμο που θα μπορούσε να την κάνει ευτυχισμένη. Από την άλλη, αν και του πέραγε από το μυαλό ένα παρόμοιο σχέδιο για τους δύο νέους, η ανάρμοστη φούρια που είχε επιδείξει η γυναίκα του δεν του επέτρεπε ούτε να ονειρευτεί πως θα τους πει λέξη γι' αυτό· ήταν νωρίς ακόμη. Είχαν δει ο ένας τον άλλο, και ο γαιοκτήμονας είχε την εντύπωση πως από την πλευρά του νεαρού είχε παρατηρήσει κάποια τρυφερότητα που υποσχόταν αρκετά. Μπήκε σε μεγάλο πειρασμό να επωφεληθεί από το παράδειγμα της γυναίκας του και να εμποδίσει το προξενιό της γνωρίζοντας τα παιδιά μεταξύ τους στο Φολς. Μόλο που

το κορίτσι, σύμφωνα με τις αντιλήψεις εκείνης της εποχής, θεωρείτο «της παντρειάς», ήταν ακόμη πολύ μικρό για να ερωτευτεί. Αλλά ο νεαρός ήταν στα δεκαπέντε και ήδη είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται γι' αυτή.

Παρ' όλ' αυτά, θα ήταν καλύτερα να πάρει το παιδί για λίγο μαζί του στο Φολς, αποκλειστικά υπό τον έλεγχό του, αντί να την προσέχουν στο Κινγκς Χίντοκ, όπου αναγκαστικά βρισκόταν υπό την επιρροή της μητέρας της. Πώς όμως να το πετύχαινε δίχως βία; Η μόνη πιθανότητα ήταν να δεχτεί η γυναίκα του, έστω και για τα προσχήματα, όπως άλλωστε είχε κάνει και παλιότερα, να πάει για μία μέρα η Μπέτη στο Φολς, ενώ παράλληλα εκείνος θα έβρισκε τρόπο να την κρατήσει ώσπου ο Ρέυναρντ –ο μνηστήρας που προτιμούσε η γυναίκα του– να φύγει στο εξωτερικό, πράμα που αναμενόταν να συμβεί την ερχόμενη εβδομάδα. Ο γαιοκτήμονας Ντόρνελ αποφάσισε να επιστρέψει στο Κινγκς Χίντοκ και να αποπειραθεί το εγχείρημα. Εάν ο Ρέυναρντ δεν το δεχόταν, ήταν σχεδόν στη δικαιοδοσία του να πάρει την Μπέτη σηκωτή.

Στο ταξίδι της επιστροφής, ταξίδι ασαφές και δονκιχωτικό, όπως και οι προθέσεις του, ένωθε ασύγκριτα πιο ξαλαφρωμένος σε σχέ-

ση με τον πηγεμό. Θα έβλεπε την Μπέτη και θα της μιλούσε, όποια κατάληξη κι αν είχε το σχέδιό του.

Διέτρεξε την επίπεδη κοιλάδα που απλωνόταν ανάμεσα στους λόφους που έζωναν το Φολς Παρκ και τους άλλους γύρω από την πόλη Ίβιλ, την οποία διέσχισε με τροχασμό απ' άκρη σ' άκρη, συνέχισε ως τη δημοσιά του Κινγκς Χίντοκ, ώσπου, περνώντας τα χωριά, μπήκε στον ιδιωτικό δρόμο που είχε μήκος ενάμισι χιλιόμετρο και μέσω του κήπου έφτασε στο Κορτ. Ο ιδιωτικός δρόμος ήταν ακάλυπτος, χωρίς δεντροστοιχίες, κι επέτρεπε στον γαιοκτήμονα να διακρίνει στο βάθος τη βόρεια πρόσοψη του Κορτ και την πόρτα, ενώ και ο ίδιος ήταν ορατός από τα παράθυρα ετούτης της πλευράς. Γι' αυτό και έτρεφε την ελπίδα ότι πιθανόν η Μπέτη να τον έβλεπε που ερχόταν, όπως μερικές φορές που έτρεχε στην πόρτα ή κουνούσε το μαντίλι της όταν εκείνος επέστρεφε από εκδρομή.

Κανένα σημείο ζωής. Αμέσως μόλις ξεπέζεψε, ζήτησε να δει τη γυναίκα του.

«Η κυρία λείπει. Την προσκάλεσαν στο Λονδίνο, κύριε.»

«Και η δεσποινίς Μπέτη;» είπε ο γαιοκτήμονας ανέκφραστα.

«Πήγε μαζί της, κύριε, να πάρει λίγο τον αέρα της. Η κυρία άφησε ένα γράμμα για σας.»

Το σημείωμα δεν εξηγούσε τίποτε. Ανέφερε μόνο πως είχε πάει στο Λονδίνο με ταχυδρομική άμαξα² για δικές της δουλειές και ότι είχε πάρει και το παιδί για να ξεσκάσει. Στο κενό του φύλλου υπήρχαν κάποιες λέξεις από την ίδια την Μπέτη με το ίδιο νόημα, προφανώς γραμμένες ενόσω τη διακατείχε μεγάλος ενθουσιασμός για το ταξίδι. Ο γαιοκτήμονας Ντόρνελ μουρμούρισε κάμποσες βρισιές και παραδόθηκε στην απογοήτευση. Η γυναίκα του δεν έλεγε πόσον καιρό σκόπευε να μείνει στην πόλη, αλλά από την έρευνά του ανακάλυψε ότι η άμαξα είχε φορτωθεί με αποσκευές αρκετές για διαμονή δύο τριών εβδομάδων.

Κατά συνέπεια, το Κινγκς Χίντοκ Κορτ ήταν τόσο μελαγχολικό όσο και το Φολς Παρκ. Ο γαιοκτήμονας τώρα τελευταία είχε χάσει

---

2. Στη Μεγάλη Βρετανία η ταχυδρομική άμαξα ήταν ένα ιππήλατο όχημα με τέσσερα άλογα που, εκτός από την ταχυδρομική αλληλογραφία, μετέφερε και επιβάτες. Διέθετε τέσσερις θέσεις, ενώ η μεταφορά γινόταν σε συντομότερο χρόνο απ' ό,τι με τις συμβατικές άμαξες. (σ.τ.μ.)

όλο του το κέφι για κυνήγι, ενώ μετά βίας είχε παρευρεθεί σε μία συνάντηση της λέσχης εκείνη την περίοδο. Ο Ντόρνελ διάβαζε και ξαναδιάβαζε τα ορνιθοσκαλίσματα της Μπέτης. Ξετρύπωνε και κάτι άλλα παρόμοια σημειώματα για να τα χαζεύει. Έμοιαζε να είναι η μόνη ευχαρίστηση που του είχε απομείνει. Το ότι πράγματι βρίσκονταν στο Λονδίνο το επιβεβαίωσε λίγες μέρες αργότερα λαμβάνοντας άλλο ένα γράμμα από την κυρία Ντόρνελ, στο οποίο εκείνη εξηγήσε ότι ευελπιστούσαν να επιστρέφουν σπίτι σε μία εβδομάδα περίπου, και πως δεν είχε ιδέα ότι εκείνος είχε επιστρέψει στο Κινγκς Χίντοκ τόσο σύντομα, διαφορετικά δεν θα είχε φύγει δίχως να τον ενημερώσει.

Ο γαιοκτήμονας Ντόρνελ αναρωτιόταν εάν στον πηγεμό ή στον γυρισμό η γυναίκα του είχε προγραμματίσει να περάσουν από το σπίτι του Ρέυναρντ, που ήταν κοντά στο Μέλτσεστερ, πόλη μέσω της οποίας θα ταξίδευαν. Ήταν πιθανόν να έκανε κάτι τέτοιο προκειμένου να προωθήσει το σχέδιό της, ενώ η σκέψη ότι το δικό του σχέδιο μπορεί να ήταν καταδικασμένο κατέληγε βασανιστική.

Δεν ήξερε τι να κάνει για να ηρεμήσει, ώσπου, για να ξεφορτωθεί το ανυπόφορο βά-

ρος που τον πίεζε, του ξημέρωσε η ιδέα να καλέσει μερικούς φίλους σε δείπνο και να πνίξει τον καημό του στο ρούμι και το κρασί. Μόλις αποφάσισε την οινοποσία, την κανόνισε δίχως χρονοτριβή. Οι προσκεκλημένοι ήταν κυρίως γείτονες μικροκτηματίες, λιγότερο σημαντικοί από κείνον όλοι τους, μέλη της κυνηγετικής λέσχης. Ανάμεσά τους ο γιατρός από το Έβερσχεντ και, γενικά, παρόμοιου είδους άντρες – κάποιοι φασαριόζικα λεβεντόπαιδα, παλικάρια των οποίων την παρουσία δεν θα ανεχόταν η γυναίκα του αν ήταν σπίτι. «Άμα λείπει η γάτα—!» μονολόγησε ο γαιοκτήμονας.

Κατέφτασαν με ύφος που μαρτυρούσε ότι σκόπευαν να το ξενουχτήσουν. Ο Μπάξμπυ από το Σέρτον Καστλ, που άργησε και τον περίμεναν ένα τέταρτο, ήταν από τους πιο ενθουσιώδεις φίλους του Ντόρνελ. Χωρίς τη δική του παρουσία, κανένα τέτοιου είδους δείπνο δεν θα θεωρούνταν ολοκληρωμένο, αλλά επιπλέον, με τη δική του παρουσία, κανένα δείπνο που θα περιλάμβανε και τα δύο φύλα δεν θα μπορούσε να διεξαχθεί με απόλυτη κοσμιότητα. Είχε μόλις επιστρέψει από το Λονδίνο, και ο γαιοκτήμονας για κάποιον ασαφή λόγο ανυπομονούσε να του μιλήσει· είχε

πρόσφατα αναπνεύσει τον ίδιο αέρα με την Μπέτη.

Όταν τελικά άκουσαν τον Μπάξμπυ να φτάνει οδηγώντας την άμαξα ως την εξώπορτα, ο οικοδεσπότης και οι υπόλοιποι καλεσμένοι πέρασαν στην τραπεζαρία. Αμέσως ο Μπάξμπυ έσπευσε να τους ακολουθήσει, απολογούμενος για την αργοπορία του.

«Μόλις χτες βράδυ γύρισα» ανακοίνωσε. «Και η αλήθεια είναι πως τσακίστηκα να έρθω.» Στράφηκε προς τον γαιοκτήμονα. «Λοιπόν, Ντόρνελ, ο κατεργάρας ο Ρέυναρντ σου το 'κλεψε το αγαπημένο σου το μαναράκι; Χα χα.»

«Τι;» είπε με άδαιο βλέμμα ο γαιοκτήμονας Ντόρνελ, ενώ απέναντι από το τραπέζι τρύπωνε ο ψυχρός μαρτιάτικος ήλιος και μια αχτίδα έπεφτε πάνω στο καλοξυρισμένο πρόσωπό του.

«Σίγουρα, πρέπει να ξέρεις όσα ξέρει ο κόσμος όλος. Δεν πήρες κάνα γράμμα μέχρι τώρα; Τίποτε που να λέει πως ο Στίβεν Ρέυναρντ παντρεύτηκε την Μπέτη σου; Ναι, ναι, δεν μου 'στριψε. Η δουλειά ήταν στημένη στην εντέλεια: χώρισαν αμέσως και δεν πρόκειται να συναντηθούν για τα επόμενα πέντ' έξι χρόνια. Μα τον Θεό, δεν μπορεί να μην το ξέρεις!»

Ο γδούπος στο πάτωμα ήταν η μόνη απάντηση από την πλευρά του γαιοκτήμονα. Όλοι στράφηκαν αυτοστιγμεί προς το μέρος του. Είχε πέσει αναίσθητος πίσω από το τραπέζι και κείτονταν ακίνητος στα δρύινα σανίδια.

Όσοι βρίσκονταν κοντά του έσκυψαν γρήγορα αποπάνω του, ενώ όλοι τους ήταν αναστατωμένοι. Διαπίστωσαν πως ήταν εντελώς αναίσθητος, παρότι βαριανάσαινε και ξεφυσούσε λες κι είχε πνευμόνια σιδηρουργού. Το πρόσωπό του ήταν ωχρό, οι φλέβες του είχαν διογκωθεί και χοντρές σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο μέτωπό του.

«Μα τι του συνέβη;» αναρωτηθήκαν κάμποσοι.

«Αποπληξία» δήλωσε σοβαρά ο γιατρός από το Έβερσχεντ.

Κατά κανόνα, τον γιατρό τον καλούσαν στο Κορτ μόνο για μικροαδιαθεσίες, συνεπώς ήταν σε θέση να αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης. Ανασήκωσε το κεφάλι του γαιοκτήμονα, του χαλάρωσε τη γραβάτα και τα ρούχα και κάλεσε τους υπηρέτες, που τον μετέφεραν στο πάνω πάτωμα.

Ο γαιοκτήμονας κοιμήθηκε σαν ναρκωμένος. Ο χειρουργός τού έκανε αφαίμαξη, γεμίζοντας μία ολόκληρη λεκάνη αίμα, αλλά,

ώσπου να συνέλθει, είχε πάει σχεδόν έξι. Το δείπνο είχε τελείως αποδιοργανωθεί, και κά-ποιοι καλεσμένοι είχαν επιστρέψει σπίτι τους εδώ και ώρα. Δυο τρεις ωστόσο είχαν παρα-μείνει.

«Μάρτυς μου ο Θεός» έλεγε και ξανάλε-γε ο Μπάξμπυ. «Δεν ήξερα όσα είχαν συμβεί μεταξύ του Ντόρνελ και της γυναίκας του! Νόμιζα πως το φαγοπότι που είχε διοργανώ-σει για σήμερα ήταν για να γιορτάσει το γε-γονός, παρόλο που το κρατούσε κρυφό ως τώ-ρα. Το κοριτσάκι του παντρεύτηκε εν αγνοία του!»

«Απαγωγή! Κακούργημα! Σηκώνει κρέμα-σμα! Πού είναι ο Μπάξμπυ; Εντάξει είμαι τώ-ρα. Μπάξμπυ, τι άκουσες να λέγεται;» έκα-νε με κομμένη την ανάσα ο γαιοκτήμονας αμέ-σως μόλις ανέκτησε τις αισθήσεις του.

Ο κομιστής των δυσάρεστων νέων ήταν εξαιρετικά απρόθυμος να ταράξει περισσό-τερο τον Ντόρνελ και στην αρχή άρθρωσε μό-νο λίγες κουβέντες. Αλλά ύστερα από καμιά ώρα, όταν ο γαιοκτήμονας ανάρρωσε κάπως και σηκώθηκε, ο Μπάξμπυ τού είπε όλα όσα γνώριζε και ειδικά το πιο σημαντικό: η μητέ-ρα της Μπέττης ήταν παρούσα στον γάμο και έδειχνε να τον αποδέχεται πλήρως. «Τα πά-

ντα φαίνονταν τόσο φυσικά, που βεβαίως φαντάστηκα πως τα 'ξερες» είπε.

«Δεν είχα ιδέα πως είχε τέτοιο πράγμα στα σκαριά! Το κοριτσάκι μου δεν είν' ακόμα ούτε δεκατριών! Πώς με ξεγέλασε έτσι η Σου! Ξέρεις αν ο Ρέυναρντ πήγε μαζί τους στο Λονδίνο;»

«Δεν το ξέρω με σιγουριά. Το μόνο που ξέρω είναι ότι η γυναίκα σου με την κόρη σου περπατούσαν στον δρόμο και πίσω τους ακολουθούσε ο υπηρέτης· μπήκαν σ' ένα κοσμηματοπωλείο, όπου μέσα τις περίμενε ο Ρέυναρντ, κι εκεί, μπροστά στον καταστηματάρχη και τον υπηρέτη σου, τον οποίο είχαν κάλεσει σκόπιμα, η Μπέτη σου είπε στον Ρέυναρντ – ορίστε πώς έχουν τα πράγματα – μα τον Θεό, δεν σου ορκίζομαι πως έτσι το 'πε ακριβώς, αλλά η Μπέτη είπε: “Θα με παντρευτείς;” ή “Εγώ θέλω να σε παντρευτώ: θα με κάνεις γυναίκα σου – τώρα ή ποτέ;”»

«Αυτά δεν σημαίνουν τίποτα» μουρμούρισε ο γαιοκτήμονας δακρυσμένος. «Η μητέρα της την έβαλε να τα πει, προκειμένου να αποφευχθούν οι σοβαρές συνέπειες που σχετίζονται με κάθε υποψία βίας. Τα λόγια δεν είναι του παιδιού μου: η Μπέτη δεν ονειρευόταν να παντρευτεί – πώς θα μπορούσε άλ-

λωστε, κακόμοιρο κοριτσάκι μου! Συνέχισε, σε παρακαλώ.»

«Τέλος πάντων, όπως και να 'χει, προφανώς ήταν όλα κανονισμένα. Αγόρασαν επιτόπου το δαχτυλίδι και ο γάμος έγινε στην κοντινότερη εκκλησία μέσα σε μισή ώρα.»

*
**

Έπειτα από μια δυο μέρες έφτασε ένα γράμμα από την κυρία Ντόρνελ, γραμμένο προτού μάθει για το εγκεφαλικό, με παραλήπτη τον άντρα της. Εξιστορούσε, όσο πιο ευγενικά γινόταν, τις συνθήκες του γάμου, ενώ ανέφερε πειστικούς λόγους και δικαιολογίες για τη συναίνεσή της στην πρόωρη αυτή ένωση, η οποία όντως αποτελούσε τετελεσμένο γεγονός. Δεν είχε ιδέα για τον γάμο, πως αναμενόταν τόσο σύντομα, ώσπου ξαφνικά πιάστηκε και, σχεδόν αιφνιδιασμένη, έδωσε τη συγκατάθεσή της, αφού προηγουμένως είχε πληροφορηθεί πως ο Στίβεν Ρέυναρντ –ο γαμπρός τους πλέον– είχε γίνει ευνοούμενος της Αυλής και ήταν σχεδόν βέβαιο πως σύντομα θα του απένεμαν τίτλο ευγενείας. Με αυτή την πρόωρη δέσμευση τίποτε κακό δεν θα συνέβαινε στην αγαπημένη τους κόρη, δεδομένου ότι κάποια

χρόνια ακόμη θα συνέχιζε να ζει υπό την επίβλεψή τους, όπως ακριβώς και πρωτύτερα. Είχε τελικά την αίσθηση πως, από τη στιγμή που ζούσαν απομονωμένοι στο Κινγκς Χίντοκ, δεν ήταν πιθανόν να προκύψει καμία άλλη λαμπρή ευκαιρία για έναν τόσο πρόσφορο γάμο, με κάποιον ευφυή άνθρωπο της Αυλής και συνετό κοσμοπολίτη, ο οποίος συν τοις άλλοις διακρινόταν και για τις εξαιρετες αρετές του. Ως εκ τούτου, είχε ενδώσει στις παρακλήσεις του Στίβεν και ήλπιζε πως ο άντρας της θα τη συγχωρούσε. Κοντολογίς, έγραφε σαν μια γυναίκα που επί του πρακτέου είχε κάνει ό,τι ήθελε και ήταν έτοιμη να δεχτεί οποιαδήποτε λόγια και συμπεριφορά θα ακολουθούσαν ως συνέπεια.

Ο Ντόρνελ έδωσε σε όλα αυτά την πραγματική τους σημασία, ή, μάλλον, λιγότερη από την πραγματική. Καθώς η ζωή του εξαρτιόταν από το αν τελούσε υπό το κράτος οργής ή όχι, κατάφερε να ελέγχει την ταραχή του, τριγυρίζοντας μέσα στο σπίτι λυπημένος και πέρα ως πέρα διαφορετικός από τον παλιό του εαυτό. Έπαιρνε όλες τις προφυλάξεις προκειμένου να μη μάθει η γυναίκα του για την αιφνίδια αρρώστια του, παρακινούμενος από κάποιο αίσθημα ντροπής που η καρδιά

του ήταν υπερευαίσθητη – χαρακτηριστικό χωρίς αμφιβολία γελοίο στα μάτια της, ειδικά τώρα που είχε ποτιστεί με τις πρωτευουσιάνικες αντιλήψεις. Παρ' όλ' αυτά, οι φήμες για το απρόβλεπτο δυστύχημα έφτασαν με κάποιο τρόπο στ' αυτιά της, και φρόντισε να του γίνει γνωστό ότι σκόπευε να επιστρέψει για να τον φροντίσει. Αμέσως μόλις το έμαθε ο Ντόρνελ, ετοίμασε τις αποσκευές του και έφυγε για το σπίτι του στο Φολς Παρκ.

Εκεί έζησε σαν ερημίτης για λίγο. Ένωθε ακόμη αρκετά αδιάθετος ώστε να δεξιωθεί φίλους ή να πάει βόλτα με το άλογο ως τα λαγωνικά του ή οπουδήποτε αλλού. Επιπλέον, όμως, η αποστροφή που ένωθε για τα γνωστά και άγνωστα πρόσωπα που μέχρι στιγμής ήξεραν την κατεργαριά της γυναίκας του τον κρατούσε μακριά τους.

Τίποτε δεν μπορούσε να τον ωθήσει να κατηγορήσει την Μπέτη για τη συνεισφορά της στο «κατόρθωμα». Ούτε μία φορά δεν πίστεψε ότι έδρασε με τη θέλησή της. Ανήσυχος καθώς ήταν να μάθει πώς τα πήγαινε, έστειλε τον Τάπκομπ, τον έμπιστο υπηρέτη του, στο χωριό Έβερσχεντ, κοντά στο Κινγκς Χίντοκ, υπολογίζοντας πως επρόκειτο να φτάσει όταν θα είχε ήδη σκοτεινιάσει. Ο απεσταλ-

μένος του, καθότι δεν φορούσε λιβρέα, έφτασε χωρίς να τον πάρει κανείς είδηση και έπιασε μια θέση κοντά στο τζάκι, στο παραγώνι του πανδοχείου *Σόο εντ Έικορν*.

Η συζήτηση των θαμώνων περιστρεφόταν γύρω από το επίμαχο ζήτημα, τον πρόσφατο γάμο. Ο αρειμανίως καπνίζων ωτακουστής έμαθε ότι η κυρία Ντόρνελ και το κορίτσι της επέστρεψαν στο Κινγκς Χίντοκ για μια δυο μέρες, ότι ο Ρέυναρντ είχε φύγει ταξίδι στην ηπειρωτική Ευρώπη και ότι την Μπέτη την είχαν στείλει στο σχολείο. Δεν είχε ακόμη συνειδητοποιήσει τη θέση της σαν παιδί-σύζυγος του Ρέυναρντ –όπως συνέχιζε η ιστορία– και, παρά το δέος που της προκάλεσε αρχικά η τελετή, σύντομα είχε ξαναβρεί το κέφι της, αφού διαπίστωσε πως με κανέναν τρόπο ο γάμος δεν θα εμπόδιζε την ελευθερία της.

Από τότε κι έπειτα, ο Ντόρνελ άρχισε να ανταλλάσσει μηνύματα με τη γυναίκα του, ενώ εκείνη, όσο δεσποτική κι αν ήταν στο παρελθόν, τώρα φαινόταν απολύτως συμβιβασμένη. Αλλά ο χωριάτης, ο απλοϊκός παλικαράς άντρας της συνέχιζε να την κρατάει σε απόσταση. Εκείνη ήθελε να συμφιλιωθούν –να κερδίσει τη συγγνώμη του για το στρατήγημά της–, ενώ η γνήσια συμπόνια της για τη

θλίψη του και η επιθυμία της να την απαλύνει, αισθήματα τα οποία ενίοτε την έκαναν να βουρκώνει, την οδήγησαν τελικά κάποια μέρα έξω από την πόρτα του στο Φολς Παρκ.

Δεν είχαν ξανασυναντηθεί από τη βραδιά της φιλονικίας, πριν από την αναχώρησή της για το Λονδίνο και τη μεταγενέστερη ασθένειά του. Ταράχτηκε όταν είδε πόσο είχε αλλάξει. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο, απαθές σαν της μαριονέτας, αλλά πιο πολύ την προβλημάτισε που τον βρήκε να διαβιώνει σε ένα μόνο δωμάτιο, παραδομένος στο ποτό και απολύτως ανυπάκουος στις οδηγίες του γιατρού. Ήταν ολοφάνερο ότι δεν μπορούσε πλέον να του επιτρέψει να ζει με τέτοιο άξεστο τρόπο.

Οπότε, τον λυπήθηκε, τον παρακάλεσε να τη συγχωρήσει και τον καλόπιασε. Παρόλο που έπειτα από τη συνάντηση δεν ήταν πια εντελώς αποξενωμένοι, όπως πρωτότερα, βλέπονταν μόνο περιστασιακά, ενώ ο Ντόρνελ τον περισσότερο καιρό συνέχιζε να κατοικοεδρεύει στο Φολς.

Πέρασαν έτσι τρία με τέσσερα χρόνια. Κάποια μέρα, η γυναίκα του πήγε στο Φολς και, με περισσή ζωντάνια στους τρόπους, τον ξεσήκωσε δηλώνοντάς του απλώς ότι η σχο-

λική εκπαίδευση της Μπέτης τελείωσε. Η Μπέτη είχε επιστρέψει στο σπίτι και ήταν λυπημένη επειδή εκείνος έλειπε. Του έστειλε δε το παρακάτω μήνυμα: «Ζήτα από τον πατέρα μου να έρθει στο σπίτι, στην αγαπημένη του Μπέτη».

«Αχ! Τότε θα 'ναι πολύ δυστυχημένη!» είπε ο Ντόρνελ.

Η γυναίκα του παρέμεινε σιωπηλή.

«Αυτός ο καταραμένος γάμος φταίει!» συνέχισε ο γαιοκτήμονας.

Η γυναίκα του δεν σκόπευε να τσακωθεί. «Είναι έξω, στην άμαξα» είπε ευγενικά.

«Τι; Η Μπέτη;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν μου το 'πες;» Ο Ντόρνελ όρμησε έξω, κι εκεί βρισκόταν η κόρη του, που τον περίμενε να τη συγχωρήσει, μια που θεωρούσε ότι δεν είχε προκαλέσει λιγότερο από τη μητέρα της τη δυσμένειά του.

Ναι, η Μπέτη είχε σταματήσει το σχολείο και είχε επιστρέψει στο Κινγκς Χίντοκ. Ήταν περίπου δεκαεφτά και είχε εξελιχθεί σε δεσποινίδα. Δεν είχε πάψει να μοιάζει με μέλος της οικογένειας εξαιτίας του γάμου, τον οποίο πραγματικά φαινόταν να τον έχει σχεδόν ξεχάσει. Έμοιαζε μακρινός σαν όνειρο γι' αυ-

τή: η ψυχρή εκείνη μέρα του Μαρτίου, η εκκλησία του Λονδίνου με τα μεγαλόπρεπα καθίσματα, την πράσινη τσόχνη επένδυση και το σπουδαίο εκκλησιαστικό όργανο στον δυτικό εξώστη –τόσο διαφορετική από τη δική τους εκκλησούλα στον λόγγο του Κινγκς Χίντοκ Κορτ–, ο τριαντάχρονος άντρας που πάνω του σήκωσε τα μάτια της, κοιτάζοντας το πρόσωπό του με δέος και με την αίσθηση πως ήταν μάλλον άσχημος και τρομαχτικός. Ο άντρας τον οποίο, παρότι αλληλογραφούσαν ανταλλάσσοντας φιλοφρονήσεις, δεν είχε ξαναδεί έκτοτε, κάποιος που η ύπαρξή του της ήταν τόσο αδιάφορη, ώστε, εάν τυχόν μάθαινε πως έχει πεθάνει και είχε να τον δει από τότε, θα απαντούσε απλώς: «Αλήθεια; Τι λέτε!» Τα έντονα συναισθήματα της Μπέτης βρισκόνταν ακόμη σε λήθαργο.

«Έχεις μάθει νέα από τον άντρα σου τελευταία;» της είπε σαν μπήκαν στο σπίτι ο γαιοκτήμονας Ντόρνελ μ' ένα ειρωνικό και συνάμα στοργικό γέλιο που δεν έχρηζε απάντησης.

Το κορίτσι έκανε έναν μορφασμό κι εκείνος παρατήρησε ότι η γυναίκα του τον κοίταζε ικετευτικά. Καθώς η συζήτηση προχωρούσε και υπήρχαν δείγματα ότι ο Ντόρνελ θα

εξέφραζε συναισθήματα που θα τους πλήγω-
ναν και θα οδηγούσαν σε μια κατάσταση την
οποία δεν θα μπορούσαν να αλλάξουν, η κυ-
ρία Ντόρνελ πρότεινε στην Μπέτη να φύγει
από το δωμάτιο μέχρις ότου τελειώσουν με
τον πατέρα της την ιδιαίτερη συνομιλία τους.
Και η Μπέτη υπάκουσε.

Ο Ντόρνελ ανανέωσε απτόητος τις επικρί-
σεις του. «Πρόσεξες πόσο τρόμαξε στο άκου-
σμα του ονόματός του;» πρόσθεσε με ευχα-
ρίστηση. «Αν δεν το πρόσεξες εσύ, το πρόσε-
ξα εγώ. Να πάρει η οργή! Τι να επιφυλάσσει
άραγε το μέλλον στην καημένη, την άτυχη, τη
μικρή μου κοπελίτσα; Λέω λοιπόν, Σου, πως
από ηθικής πλευράς δεν επρόκειτο διόλου για
γάμο, κι αν εγώ ήμουν γυναίκα και είχα βρε-
θεί σε παρόμοια θέση, δεν θα τον εκλάμβανα
ως τέτοιον. Θα μπορούσε, εάν δεν ήταν αλυ-
σοδεμένη με κανέναν άλλο, ν' αγαπήσει έναν
άντρα της επιλογής της, χωρίς να διαπράξει
ίχνος αμαρτίας. Αυτή είναι η γνώμη μου, αλ-
λά δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Αχ, Σου, ο
άντρας που είχα διαλέξει εγώ ήταν καλύτε-
ρος. Θα της ταίριαζε περισσότερο.»

«Δεν το πιστεύω» απάντησε εκείνη δύ-
σπιστα.

«Πρέπει να τον δεις. Και τότε θα το πι-

στέψεις. Έγινε, σε διαβεβαιώνω, εξαιρετικό παλικάρι.»

«Σουτ! Μη μιλάς τόσο δυνατά!» απάντησε η κυρία Ντόρνελ, ενώ σηκώθηκε από την καρέκλα της και πήγε στην πόρτα του διπλανού δωματίου, όπου είχε καταφύγει η κόρη της. Ανησύχησε όταν είδε πως η Μπέτη καθόταν εκεί και ρέμβαζε, με τα στρογγυλά της μάτια καρφωμένα στο κενό και βυθισμένη σ' ονειροπόληση· δεν αντιλήφθηκε την είσοδο της μητέρας της. Είχε ακούσει τα πάντα και προσπαθούσε να χωνέψει τα νέα.

Η μητέρα της αισθάνθηκε πως το Φολς Παρκ ήταν επικίνδυνο έδαφος για ένα νεαρό κορίτσι σε τόσο ευαίσθητη ηλικία και τόσο ιδιόμορφη θέση σαν της Μπέτης, τη στιγμή που ο Ντόρνελ το συζητούσε το θέμα και, κατά συνέπεια, ανέπτυσσε επιχειρήματα. Φώναξε την Μπέτη και την πήρε να φύγουν. Ο γαιοκτήμονας δεν υποσχέθηκε με σαφήνεια πως θα επιστρέψει και θα μείνει μόνιμα στο Κινγκς Χίντοκ Κορτ. Αλλά η παρουσία της Μπέτης εκεί, όπως τον παλιό, καλό καιρό, έφτανε ώστε να συμφωνήσει να τις επισκεφθεί σύντομα.

Η Μπέτη παρέμεινε σκεφτική και σιωπηλή σ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής. Ήταν

ολοφάνερο στην ανήσυχη μητέρα της πως οι φιλελεύθερες απόψεις του γαιοκτήμονα Ντόρνελ είχαν λειτουργήσει αφυπνιστικά για το κορίτσι.

Το διάστημα που μεσολάβησε από τη συνάντηση ώσπου να εκπληρώσει ο Ντόρνελ την υπόσχεσή του να πάει να τις δει ήταν απρόσμενα σύντομο. Έφτασε κάποιο πρωί κατά τις δώδεκα, οδηγώντας τα δύο μαυροκόκκινα άλογά του στη δίτροχη άμαξα με τα κίτρινα ελάσματα και τους κόκκινους τροχούς, όπως ακριβώς το συνήθιζε, ενώ ο πιστός του ο γερο-Τάπκομπ ακολουθούσε με τ' άλογό του. Ένας νεαρός καθόταν πίσω από τον γαιοκτήμονα στην άμαξα και η κυρία Ντόρνελ μετά βίας κατάφερε να κρύψει την έκπληξή της όταν ο γαιοκτήμονας και ο συνταξιδιώτης του εμφανίστηκαν άξαφνα και ο Ντόρνελ τον ανήγγειλε ως τον φίλο του τον Φέλιπσον από το Ελμ Κράνλιντς.

Ο Ντόρνελ κατευθύνθηκε προς την Μπέτη και τη φίλησε τρυφερά. «Προκάλεσε τις ηθικές αρχές της μητέρας σου, δεσποινίς μου!» της ψιθύρισε. «Προκάλεσε τις αρχές της προσποιούμενη πως σε γοήτευσε ο Φέλιπσον και πως θα μπορούσες να τον ερωτευτείς, σύμφωνα με την επιλογή του γερο-πατέρα σου,

πολύ περισσότερο από αυτόν που σου επέβαλε εκείνη.»

Το βράδυ, τότε που στο δείπνο τα μάτια της Μπέτης έριχναν κλεφτές ματιές γεμάτες ενδιαφέρον στον άδολο και αυθόρμητο Φέλιπσον, ο αφελής υποβολέας της φαντάστηκε βλακωδώς ότι επρόκειτο για πλήρη υπακοή στις προτροπές του και γελούσε από μέσα του με κακεντρέχεια βλέποντας πως το αστείο του ή αυτό που εκείνος θεωρούσε αστείο προκάλεσε ανησυχία στην κυρία του σπιτιού. «Τώρα βλέπει το λάθος της η Σου!» σκέφτηκε.

Η κυρία Ντόρνελ, στ' αλήθεια πανικόβλητη, τον επέπληξε μόλις κατάφερε να ανταλλάξει μια λέξη κατ' ιδίαν μαζί του: «Δεν έπρεπε να τον φέρεις εδώ! Αχ, Τόμας, πώς μπορείς και είσαι τόσο απερίσκεπτος! Μα δεν βλέπεις, χρυσέ μου, πως ό,τι έγινε δεν ξεγίνεται και πως όλη αυτή η ανοησία βάζει σε κίνδυνο την ευτυχία της με τον άντρα της; Όσπου ν' ανακατευτείς και να της μιλήσεις γι' αυτό τον Φέλιπσον, ήταν υπομονετική και πρόθυμη σαν αρνάκι, ενώ ανέμενε την επιστροφή του Ρέυναρντ με αληθινή χαρά. Από την επίσκεψή της στο Φολς Παρκ κι έπειτα, δεν έχει πει ούτε κουβέντα περιέργως, και είναι συνεχώς βυθισμένη στις σκέψεις της. Τι